VICKI
PETTERSSONOVÁ
ŘEZ
JEDNA CESTA. JEDNA ŽENA. JEDEN VRAH.
COSMOPOLIS

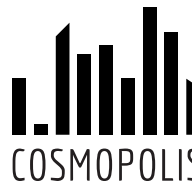
COSMOPOLIS

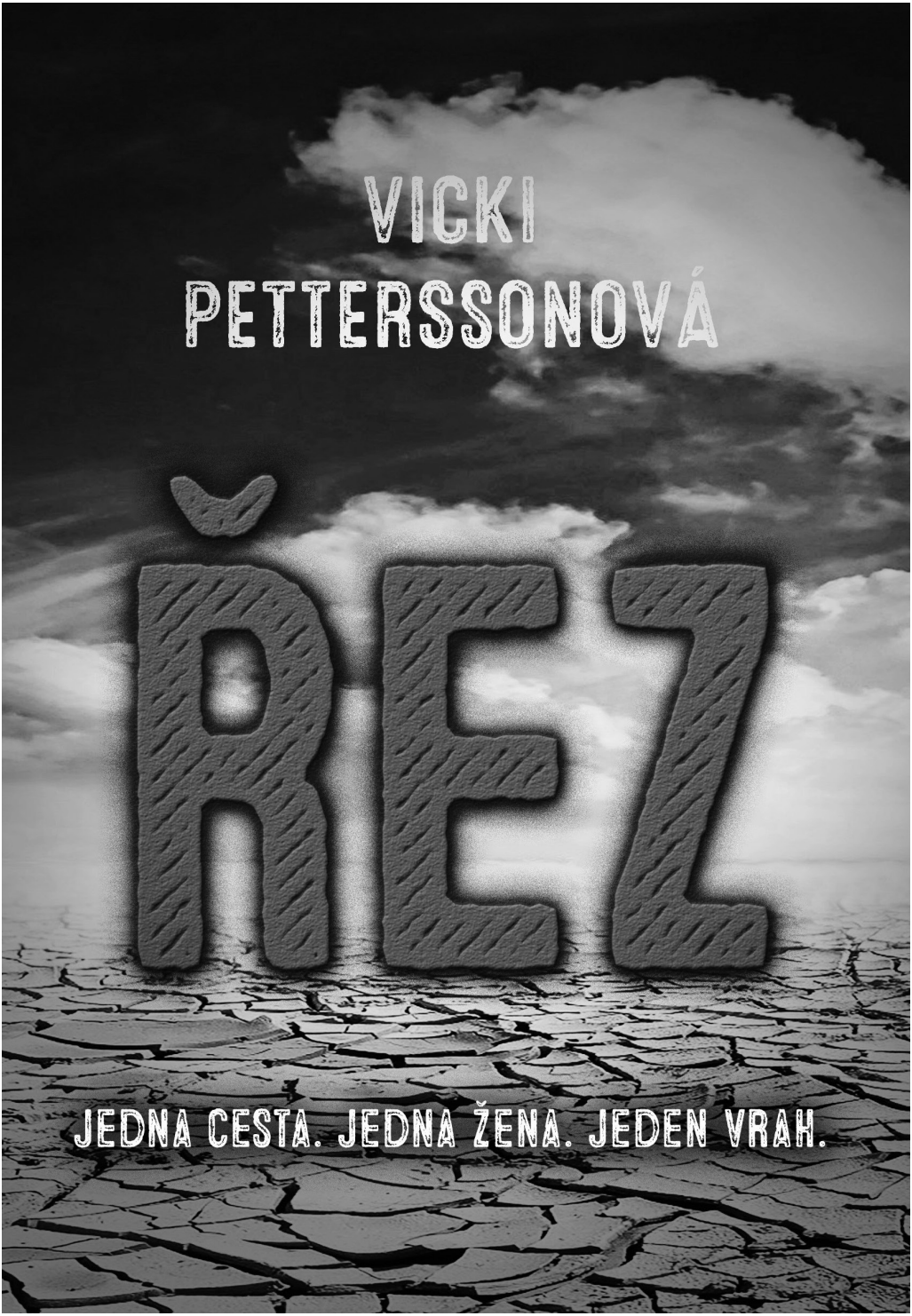
VICKI
PETTERSSONOVÁ
ŘEZ
JEDNA CESTA. JEDNA ŽENA. JEDEN VRAH.

VICKI PETTERSSONOVÁ

ŘEZ

Kristine Perchettiové, která mi dovolila, abych si vypůjčila její křestní jméno
a popsala její podobu a sílu. Jsi má hrdinka.

Když tuto přísahu dodržím a neporuším, nechť ve svém životě i ve svém umění skromně dopředu postoupím.
Tak získám si vážnost lidí pro všechny časy. Když ale zákony přestoupím a přísahu poruším, nechť se stane pravý opak.
Z Hippokratovy přísahy

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy ***bude trestně stíháno.***

SWERVE
Copyright © 2015 by Vicki Pettersson
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu Swerve, vydaného v roce 2015 v nakladatelství Gallery Books, An Imprint of Simon & Schuster, Inc., přeložila Alena Peisertová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Jakub Karman, Art007

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 6079. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5878-7 (ePub)
ISBN 978-80-247-5877-0 (pdf)
ISBN 978-80-247-5639-4 (print)

KAPITOLA PRVNÍ

PŘÍZRAKY PŘED NÁMI, PŘÍZRAKY ZA NÁMI

Není to zlověstná budova, alespoň ne při pohledu z dálnice. Dokonce vypadá přívětivě v porovnání s jinými odpočívadly. Je masivní a rozložitá, přikrčená jako zápasník sumo, s lesklým cihlovým průčelím, které ladí k vyprahlému pouštnímu terénu. Vzhledem k tomu, že stojí na mezistátní dálnici číslo 15, měla by být v dobrém stavu. Je to koneckonců nejrušnější průjezd na západ; neokázalá spojnice mezi falešným pozlátkem údolí Las Vegas a přírodním zlatem kalifornských hor. Jak jsem při tom všem mohla vědět, že za pouhých deset minut budu z té přikrčené zaprášené budovy prchat?

Že budu od krve a budu křičet.

Je třetího července, slunce pálí jako žhavá lampa, která nemá vypínač, černý povrch vozovky je rozpálená litinová plotna a každý živý tvor, jenž tu uvízne, je jen kus masa, které se spálí na uhel. Zkoušela jsem to Danielovi říct. Znám tenhle pruh hornaté pouště stejně dobře jako jeho tvář. Mohavský zvrásněný povrch je mi blízký jako tmavé mateřské znaménko, které sedí Danielovi u pravého obočí – jediná nedokonalost na jeho vzhledu, a já ji miluju.

Bohužel odpolední jízda přes poušť představovala jedinou možnost, jak zvládnout mou dvanáctihodinovou službu v nemocnici, a přitom dojet včas na večeři do jeho rodného domu v Lake Arrowhead. Koktejly a předkrmy se podávají na východní terase přesně v sedm hodin.

Jasné, že?

Alespoň je stále dost světla, aby uvnitř dusného betonového odpočívadla bylo vidět. Pronikalo dovnitř otvorem v cihlové zdi a umožnilo mi, abych se rychle převlékla. Do auta jsem naházela halabala pár věcí, ale mohlo to být ještě horší.

A bude to horší.

* * *

„Omlouvám se," říkám Danielovi znovu, jak uháníme kolem prázdné odstavené toyoty. Okénka má stažená, jako by v tom vedru lapala po dechu. Je to třetí takové auto, co jsme vyjeli z Las Vegas, začínáme je počítat a vsázíme se, kolik jich bude, než dojedeme do hor. Daniel je nenapravitelný optimista, a tak vyhrávám. Sotva jedno opuštěné auto zmizí ze zpětného zrcátka, ve chvějícím se oparu rozpáleného vzduchu se před námi objeví další.

Přízraky před námi, přízraky za námi.

Danielův dokonale čistý beemer stále udržuje tempo a pohybuje se vpřed s elegantní a tichou přesností. Spodek neolejovaný, vršek nablýskaný, vnitřek uklizený. Daniel všemu, co vlastní, čeho se dotýká, věnuje pozornost, ačkoli není snob jako někteří lékaři. Příliš mladý na krizi středního věku, ale dost starý, aby se zbavil mladické nerozvážnosti, která by mohla ohrozit jeho postavení. Po pravdě řečeno, nikdy jsem se nesetkala s nikým, kdo by byl tak vyrovnaný a spokojený.

Daniel jednoduše věří v investice do kvalitních, ale zároveň působivých a krásných věcí. A potom se o ně stará. Poté, co mě počátkem léta požádal o ruku, stala jsem se pevnou součástí této nepsané osobní filozofie. Tím víc ho naštvalo, že se mi povedlo vylít ledovou kávu na luxusní koženou opěrku.

„Omluva je namístě," říká Daniel konečně a já stočím pohled a hledám na jeho tváři kritický výraz. Oči upírá na vozovku, ale na obličeji má ten svůj zvláštní úsměv, který se zničehonic objeví a vždycky mě zaskočí. Sáhne na zadní sedadlo pro krabici s papírovými ubrousky. S ústy stále pokřivenými mi je přistrčí a dodává: „Jsi neuvěřitelně vzrušující."

Ty tak můžeš něco říkat, pomyslím si a rovněž se usměju. Jestli existuje nějaký vzrušující muž, je to on. Proto jsem vzala kávu do ruky, když mě pohladil po vlasech, abych se mohla naklonit a byla k němu blíž. Proto jsem navzdory únavě z dlouhého pracovního týdne, jízdě rozpálenou pouští i tomu, co mě na konci té cesty čekalo, zavřela oči a opřela si hlavu o jeho dlaň. Proto když mě něžně políbil do vlasů, přejela jsem mu konečky prstů po téměř nepřirozeně jemné kůži na vnitřní straně paže a spokojeně si povzdechla.

Zhluboka se nadechl a pak strhl volant ke straně.

Auto poskočilo, skřípějící brzdy, snaha udržet se na silnici. Luxusní vůz se kýval ze strany na stranu. Kouř a pach spálené gumy pronikal větracími otvory do kabiny. Přestala jsem ječet a začala kašlat. Chatrné víčko prasklo, jak jsem kelímek křečovitě svírala, a káva vytryskla na sedadla a zatraceně! Na můj doktorský plášť. Chytila jsem se držadla na dveřích jako tonoucí stébla a před očima se mi mihla Abby – hubená a pihatá devítiletá holčička.

Kdo ji pohladí, když ji v noci bude něco bolet?

Kdo jí bude dávat psaníčka do krabice na svačinu?

Kdo jí bude dělat maminku? prolétlo mi hlavou.

Potom jsme s kodrcáním zastavili na štěrku u okraje vozovky, vhodně natočení ke kalifornské hranici. Zafňukala jsem a zadívala jsem se na Daniela. Hrudník se mu zvedal a zase klesal a z krku mu unikal dech hlasitější než ventilátor. Oči měl velké jako čtvrťáky, když se na mě podíval. Ale ani jeden jeho tmavý vlas se mu nepohnul. „Jsi v pořádku?"

„Proběhl mi před očima Abbyin život."

„Ne tvůj vlastní?" Pokusil se usmát, zatímco hledal mezeru v proudu aut, ale moc se mu to nezdařilo. Nebyl tedy *vždycky* vyrovnaný.

Chtěla jsem mu říct, že to takhle nefunguje. Jsem matka. Bez Abby pro mě *není* žádný život. Stále jsem se třásla, když se znovu dostal na dálnici a přidal plyn, a tak jsem si místo odpovědi jen hlasitě povzdechla.

V každém případě, připomněla jsem si, je Abby v bezpečí ve Vegas s Marií, zatímco já dřepím v téhle závodní škatuli, upatlaná od kafe, což znamená další zpoždění v už tak napjatém harmonogramu.

„Nedělej si starosti," říká Daniel a kývne hlavou k odbočce před námi. „Stejně musíme někde zastavit, než dojedeme do Lake Arrowhead."

Ano. Člověk zkrátka nemůže klábosit se smetánkou z Lake Arrowhead na starosvětském trávníku rodiny Hawthorneovy ve špinavých nemocničních hadrech, *drahoušku*.

Neřeknu to nahlas, jen si odlepím mokrou košili od těla a třesu se v chladném vzduchu výkonné klimatizace. Míjíme další opuštěné auto, bílou dodávku, která stojí bezmocně skloněná na krajnici, a potom odbočíme z dálnice.

„Je to zavřené," říkám, když se objeví oranžové kuželky označující objížďku. U odpočívadla se opravuje cesta a jediné auto

v dohledu je oranžový náklaďák technických služeb, zaprášený a napůl ukrytý za odpadním kontejnerem plným suti.

„Nevadí." Tentokrát točí volantem velmi zkušeně a odpovědně. „Umím se mistrně vyhýbat stavebním kuželům."

Postaví beemer diagonálně přes první dvě parkovací místa, která jsou vyznačena žlutými pruhy. Zírám přes prázdné vyprahlé prostranství na ohavný hnědý flek, který se vyjímá na pozadí skomírajících keřů a popraskané země. Potom si povzdychnu a sáhnu po tašce. „Pospíším si."

„Počkej," Daniel se natahuje ke dveřím. „Jdu s tebou."

„Není tu–"

„Je to tu příšerné, Kris." Vrhne na mě pohled, který nepřipouští odpor. Ne že bych nesouhlasila… ale nejsou všechna odpočívadla v podstatě příšerná?

Ale v tu chvíli začne vyzvánět mobil a Daniel mi přestává věnovat pozornost. Dobrá. Hned při prvních jásavých tónech se mi stáhnou ramena, že se téměř dotýkají uší.

Green Acres is the place to be. Fa-arm livin´ is the life for me… Zelené lány – to je to pravé místo k žití…

Daniel má za to, že ta stará melodie je zábavná, ale já bych se vsadila, že jeho matka by přirovnání k aristokratické Evě Gaborové, hrdince seriálu Green Acres, shledala méně zábavným, kdyby to slyšela. I když to možná sedí.

„Neříkals jí, že zavoláme, až se budeme blížit?" Můj hlas je příliš ostrý, hned toho lituju, ale Daniel mou zlostnou poznámku přehlédne. Má plné ruce práce, mračí se na telefon, který mu leží na klíně.

„Divný," zamumlá.

Znám ten pohled, jenž míří k jedinému bodu, od doby, kterou jsme spolu strávili na operačním sále, a tak ho letmo políbím na tvář a strčím do dveří. „Za chvíli jsem zpátky."

„Omlouvám se," špitne, ale mezitím už přijímá hovor. Neodpovím a neohlédnu se. Koneckonců to není naposledy o tomto dlouhém víkendu, co Imogene Hawthorneová účelově odvede synovu pozornost ode mě a přitáhne ji k sobě.

KAPITOLA DRUHÁ

ZNOVU UŽ NE

Vedro mě přepadne, hned jak vystoupím. Bojuju s nutkáním vrátit se do vozu a rozběhnu se vpřed. Mé kroky vyplaší hejno krákajících černých vran a já překračuju díry a praskliny v asfaltu, černé žíly táhnoucí se pod mýma nohama.

U vchodu na dámské toalety zpomalím, a i když se mi do hlavy a ramen opírá mocné pouštní slunce, zastavím a prozkoumám zeď. Dlaně se mi začínají potit, ale to nesouvisí s okolním horkem. Daniel se domnívá, že reaguju přehnaně na tmu a uzavřené prostory. Zřejmě má pravdu. Ale na druhou stranu, on nikdy neuvízl v pasti.

Zřídka takhle váhám. Jako lékař asistent si to nemůžu dovolit. Daniel jednou poznamenal, že vše, co potřebuju k záchraně života, je kapesní nůž a plastové brčko. Bylo to hned, jak jsme se poznali, když jsem mu podruhé nebo potřetí asistovala při operaci. A přestože jsem byla vyčerpaná, ruce stále ještě navlečené do rudě zbarvených rukavic, zářila jsem. Byl to nejhezčí kompliment, kterého jsem se v životě dočkala – můžu to říct bez nadsázky – je to pravda.

Pravda je ovšem i tohle: Žiju ve městě s tak silným osvětlením, že je viditelné i z vesmíru. Je mi dvacet pět a stále spím s rozsvíce-

nou lampičkou. Dokážu v několika sekundách intubovat nabourané dýchací cesty, ale nezvládnu filmový horor. Všechno to tápání ve tmě, klopýtání nočním lesem, nocování ve zchátralé boudě u kalného jezera. Myslíte, že si dělám legraci?

Ne. Nemám ráda tmu.

Alespoň že jsem se nemýlila, pokud jde o světlo uvnitř téhle prachem pokryté kobky. Je ho dost, aby bylo vidět. Když se konečně rozkoukám, všimnu si otlučeného umyvadla v místnosti, která vede ke čtyřem matným kovovým kabinkám. Nad umyvadlem je malé okénko, ale většina světla proniká dovnitř dveřmi, v nichž zrovna stojím. Za mnou se ozývá hluk; auta uhánějící po nedaleké dálnici a vrány, které venku začaly znovu pronikavě krákat. Daniel určitě ještě v autě mluví se svou matkou. Jsem sama.

Teplota mého těla vyletí o několik stupňů nahoru, když vstoupím dovnitř. Pohybuju se pomalu, zaklepu na každé masivní dveře, abych se ujistila, že všechny kabinky jsou prázdné. Ignoruju pach lidského odpadu, který se mísí s dusným vzduchem, stejně jako pocit, že stěny za mnou jsou neproniknutelné. Poté, co za sebou s povzdechnutím zamknu dveře, otevřu tašku, ale pak jen civím.

Měkký bílý svetřík leží složený na proužkovaných plátěných šortkách a něžných balerínkách. Dárek od Daniela. Ale ta výbava se hodí na návštěvu, ne na cestu, povzdychnu si, zatímco mnu smetanově bílý kašmír mezi prsty. Je to nádherné, jsem vděčná, ale budu muset sedět rovně další tři hodiny, abych si ty šortky nepomačkala.

„Těžká cesta, drahá?“ Představuju si, jak to Imogene říká s nacvičeným zdvořilým výrazem v obličeji. Ale ten její drzý nos. Nakrčí ho, aby dala najevo mírný nesouhlas. Vždycky se na mě dívá, jako bych byla něco, co se Danielovi přilepilo na podrážku boty.

Zaháním myšlenku na Imogene, jako když předtím zazvonil Danielův telefon, ačkoli tentokrát si představuju, že sbalím její

obličej do kuličky, hodím ho do koše a získám tři body. Hod, zásah. Zatímco si stahuju košili nasáklou kávou přes hlavu, skoro se usmívám. Potom vezmu kašmírový svetřík, uvědomím si, že je pravděpodobně dražší než cokoli, co jsem si kdy koupila, a přivedu k životu hlas *své* matky.

Dobrá, slečno Snobová. Jsi nafoukaná, nosíš drahý hadry. Vzala sis do hlavy, že jsi něco lepšího než my, co, drahoušku?

„Jen vím, že si něco lepšího zasloužím," řeknu nahlas, protože pomyslný tříbodový hod nestačí, aby umlčel ten starý hlas. Sundám si tenisky a stáhnu doktorské kalhoty a potom se na chvíli ponořím do ticha.

Vtom zaslechnu zvuk kroku na betonové podlaze.

Jsem jen v podprsence a kalhotkách, ale zírám na zavřené dveře kabinky, jako bych je chtěla provrtat rentgenovými paprsky. Stojím v téhle pozici dlouho, jako laň, která větří nebezpečí, a začínám si myslet, že se mi to jen zdálo.

„Danieli?" Mám nastražené uši. Téměř zapomínám dýchat.

Nic. Mrknu nahoru, ale přes stěnu, která mě odděluje od vedlejší kabinky, na mě nezírá žádný chlípný obličej. Sáhnu tedy po šortkách, ruce se mi trochu chvějí, když se je snažím zapnout. Ta kolize na dálnici mě vystrašila víc, než jsem si myslela.

„Blázne," zamumlám a vrazím nohy do těch praštěných leopardích baleríne k.

Druhý krok dopadne na zem jako kladivo.

Můj pohled zaletí zpátky k zamčeným dveřím, patou narazím na drsnou stěnu za sebou. „Haló?"

Přijelo snad další auto? Nic jsem neslyšela, ale neposlouchala jsem.

Teď poslouchám.

Další krok skřípne o betonovou podlahu, a zase je ticho. Mám sucho v ústech. Nohy, které se pohybují po dusné místnosti, jsou

příliš těžké, než aby patřily ženě. A Daniel nosí boty s měkkou podrážkou jako já.

Další krok zaduní uprostřed místnosti a moje srdce zaduní s ním. Jsem ještě napůl nahá, tisknu k sobě měkký svetr, jako by to nebyl kašmír, ale drátěná košile. Tisknu se zády ke zdi, váha vzpřímeného těla spočívá na špičkách nohou. Jsou to jen kroky, říkám si, ale každý krok je přesný a ostrý, jako když se natahuje kohoutek pušky, a instinkt – *zkušenost* – mi říká, že to nejsou obyčejné kroky. Ty kroky mají nějaký *cíl*.

Stáhnu se do rohu, ignorujíc, že mi drsný beton drásá záda. Chci zavolat Daniela, ale v krku mám najednou prázdno, jako bych přišla o hlas. A kromě toho… co kdyby sem opravdu přiběhl? Můj snoubenec je prvotřídní chirurg, laskavý muž a pozorný milenec… ale žádný rváč.

Militantní pochod pokračuje a já sebou trhnu při každém rázném kroku. Čelist mě bolí, ale nedokážu ji uvolnit. Nemůžu se ani pohnout. Nedokážu dělat víc než se krčit v tom špinavém koutě a říkat: *Ne, znovu už ne.*

Dveře u vedlejší kabinky se otevřou s dlouhým a pomalým zaskřípěním, které mi projede celým tělem, až se zachvěju. Uvidím hnědou pracovní botu. Je natočena mým směrem jako střelka kompasu, která míří na sever, brzy se objeví její dvojče. Nad nimi je vidět modré plátěné kalhoty, a je jasno.

Není to Daniel.

Oči mě pálí a něco mi roste v krku, ale než se to dostane ven, ticho rozčísne nový zvuk. Nejdříve pomalu, zvuk kovu narážejícího o kov, který zaplní celý prostor, od stropu mé kabinky až k podlaze. Pouze jedna věc může vydávat takový zvuk – vím to –, a přesto sebou trhnu, když čepel prořízne dveře, pronikne dovnitř až po střenku. Pohybuje se sem a tam, útočí na chatrný zámek, dveře se hýbou v pantech a ta věc v mém krku se konečně dostane ven.

Vyjde ze mě pronikavý výkřik plný hrůzy, až se zdá, že svou silou zboří zdi. Výkřik ostřejší než nůž.

Neváhám.

Vrhnu se vpřed. Vrazím pěst do jedné z tenisek, pak se otočím a zasáhnu čepel. Ten pohyb není zdaleka dokonalý, ale na druhé straně dveří někdo překvapeně zavrčí. Nůž s rachotem spadne mezi mě a ty hnědé boty.

Znovu už ne.

Přišlápnu nůž drahou balerínou a snažím se nohu zatáhnout zpátky pode dveřmi, když mi ta těžká bota šlápne na špičky prstů. Bolest pronikne až do morku mých křehkých kostí a já znovu vykřiknu. Ucuknu a do očí mi vyhrknou slzy. Přes ně vidím, jak nůž mizí v ruce s černou rukavicí.

Znovu se vrhám proti dveřím, útočím teniskou na otvor a řvu tak, že mě musí být slyšet až na dálnici. „Nech mě bejt! Do prdele, nech mě bejt! Zmiz!"

Boty se pohnou – ustupují! – a já nabírám dech, abych vykřikla ještě hlasitěji, když se ozve jediné slovo.

„Ne."

Kovové dveře mi narazí do obličeje, až se mi otřese celé tělo. Cítím, jak mi teče krev, ale než stačím zvednout ruku, přijde další náraz, ještě tvrdší, a odhodí mě na zeď. Před očima se mi zajiskří, ruce a nohy mi začnou mravenčit, celá místnost se nakloní. Neuvědomuju si, že padám, ale cítím pod sebou beton. Je překvapivě studený.

Napadne mě, *Abby.*

Slyším, *Kris-ti-ne.*

Je to Coalman. Uhlíř.

Správně. Jdu si pro tebe, Kristine. Už se blížím. Jsem…

Žlutá hvězda plane jako pouštní slunce, které se opírá do střechy, a najednou praskne, objeví se tma a celý svět zmizí.

KAPITOLA TŘETÍ

UDĚLÁM DLOUHÝ KROK ZPÁTKY

Zvedám se, pach toalet tvrdě útočí na můj nos. Zkouším se nadechnout, ale nos mám ucpaný hleny a krví. Celé tělo mi pulzuje. I v noze mi škube, ale kašlu na to. Sáhnu si na nos, a ruku mám od krve.

Vyplivnu odpudivý chuchvalec hlenu z úst a vyškrábu se nahoru. Betonová zeď mě drápe do zad a za mísou pobíhá šváb. Daleko, v jiném světě, sviští po dálnici I-15 auta.

Kde je?

Hrábnu po kašmíru, který se válí na podlaze, a natáhnu si svetr přes hlavu. Místnost se se mnou začne točit. Zvedá se mi žaludek, zatímco cpu rozházené svršky do tašky, všechno kromě doktorské košile. Tou se snažím zastavit krvácení z nosu. Potom vykouknu ze dveří, které nechal pootevřené.

Další tři kabinky jsou rovněž pootevřené, ale to nic neznamená. V každé se může ukrývat statný chlap s nožem. Určitě dokážu přeběhnout kolem těch kabinek, i když se mi točí hlava, ale východ přede mnou plane jako rozžhavený klín a určitě mě oslní, až vyběhnu z té potemnělé místnosti. Co když můj útočník čeká venku, hned za dveřmi? Co když není sám?